

ПИСЬМО ТАТЬЯНЫ К ОНЕГИНУ
(Александр Сергеевич Пушкин, 1833)

Я к вам пишу – чего же боле?
Что я могу еще сказать?
Теперь, я знаю, в вашей воле
Меня презреньем наказать.
Но вы, к моей несчастной доле
Хоть каплю жалости храня,
Вы не оставите меня.
Сначала я молчать хотела;
Поверьте: моего стыда
Вы не узнали б никогда,
Когда б надежду я имела
Хоть редко, хоть в неделю раз
В деревне нашей видеть вас,
Чтоб только слышать ваши речи,
Вам слово молвить, и потом
Все думать, думать об одном
И день и ночь до новой встречи.
Но, говорят, вы нелюдим;
В глуши, в деревне все вам скучно,
А мы... ничем мы не блещим,
Хоть вам и рады простодушно.

Зачем вы посетили нас?
В глуши забытого селенья
Я никогда не знала б вас,
Не знала б горького мученья.
Души неопытной волненья
Смирив со временем (как знать?),
По сердцу я нашла бы друга,
Была бы верная супруга
И добродетельная мать.

Другой!.. Нет, никому на свете
Не отдала бы сердца я!
То в вышнем суждено совете...
То воля неба: я твоя;
Вся жизнь моя была залогом
Свиданья верного с тобой;
Я знаю, ты мне послан богом,
До гроба ты хранитель мой...
Ты в сновиденьях мне являлся,

TAĀĀNIN DOPIS ONĚGINOVI
(přeložil Josef Hora, 1937)

Já píši vám – co mohu více?
Co ještě mohu dodatí?
Teď vím, že máte právo sice
mne pohrdáním trestati,
leč ještě věřím, nešťastnice,
že mne váš milosrdný soud
nemůže přece zatratit.
Já nejdřív mlčeti jsem chtěla;
a věřte: nebyl byste znal
nikdy můj ostýchavý žal,
kdybych jen stín naděje měla,
že třeba jednou za týden
vás u nás na vsi užřím jen,
abych vám slůvko mohla říci
a v duchu vaši tvář a hlas,
než znovu navštívíte nás,
dnem nocí abych mohla stříci...
Však řekli, že jste samotář.
Že na vsi nudíte se, víme.
A my... z nás věru nejde zář,
třebaže ze srdce vás ctíme.

Proč jenom, proč jste přišel k nám?
Já v žalu opuštěné vsi té
bych neznala vás, jak vás znám,
by ani žal, jež pochopíte.
Mé zármutky, v tmách duše skryté,
by smířil čas, pak (kdož to ví?)
bych zadala se mužovi
a byla mu i věrnou ženou
i ctnostnou matkou usmířenou.

Jiného?... Ne již. V světě ráda
nikoho nemohu mít já.
Tak si to Prozřetelnost žádá...
Tak chtějí nebesa: jsem tvá.
Můj celý život mi tě slíbil,
tys musel, musel přijíti.
Tys ten, jenž Bohem seslán mi byl
až do hrobu mě chrániti...
Byls vidinou mých nočních snění,

TAĀĀNIN DOPIS ONĚGINOVI
(přeložila Olga Mašková, 1966)

Píšu vám – co víc? Píšu já vám.
Co na tom slova pozmění?
Vím, sama si tím přivolávám
trest – vaše opovržení.
Jestli však sebemenší závan
lítosti probudí váš cit,
ten nemůže mě zatratit.
Všechno by, věřte, ve mně spalo,
nikdy bych vám s tou bezmocí,
s tou hanbou nešla na oči,
mít naději, a třeba malou,
že občas, aspoň tu a tam
projížďka zavede vás k nám,
že vaše tvář, váš hlas v mém světě
mihne se, a že pak jen vás
budu mít v srdci po ten čas,
než zase znovu přijedete.
Vás neláká však společnost.
Na vsi je všechno všední, skromné,
a v nás... v nás nenajdete skvost,
i když jste vítán v našem domě.

Proč jste mi přišel do cesty?
Nebýt vás, v tichém koutku země
nikdo tu trýzeň bolesti
nikdy by neprobudil ve mně.
Srdce, jen mládím rozjitřené,
čas léčí (nebo neléčí?)...
našla bych v někom zalíbení,
ctnost dobré matky, věrné ženy,
dala by mi klid bezpečí.

Někdo!... A kdo?... Ne, nikdo jiný!
Mé srdce jednou jen se vzdá.
Tak nebe ve svém dobrodiní
nezvratně rozhodlo: jsem tvá...
Celý můj život byl jen touha
po předurčeném setkání,
přicházíš od samého Boha
s příslibem věčné ochrany...
O tobě, milý, snívala jsem,

TAĀĀNIN DOPIS ONĚGINOVI
(přeložil Milan Dvořák, 1999)

Píšu vám, a už jen to samo
je víc, než do slov mohu dát,
a jako vám i mně je známo,
že smíte mnou teď pohrdat.
A přece – snad mi bude přáno,
že spíše s vroucím soucitím
se k mému žalu skloníte.
Nikdy bych nebyla tak smělá
a nemusel by se můj cit
před vašim soudem hanbou rdít,
kdybych tu naději jen měla,
že byste se snad na pár chvil
jen občas u nás zastavil,
že slyšela bych vaše slova
a mohla bych pak nocí dnem
přemýšlet o tom jediném
a čekat, kdy vás potkám znova.
Venkovská prostá společnost
vás ale prý moc nezabaví,
a my, i když nás těší host,
jsme ovšem málo zajímaví.

Proč jenom navštívil jste nás?
Vás neznat, neznám utrpení.
V zapadlé vsi by běžel čas
(nic mocnějšího nad něj není!),
mé sny by jednou v popel změnil.
Hlas touhy by v mém srdci ztichl
a nerval duši nezkušenou.
Pak stala bych se věrnou ženou
a ctnostnou matkou byla bych.

Ne, nechci s jiným životem spojit,
na něho city vyplývat!
V úradku nebes přece stojí,
že z vyšší vůle mám být tvá.
Já celý život v sobě nesla
jistotu toho setkání.
Teď vím, že Bůh mi toho seslal,
kdo do smrti mě ochrání...
O tobě dávno sny mé byly,

Незримый, ты мне был уж мил,
Твой чудный взгляд меня томил,
В душе твой голос раздавался
Давно... нет, это был не сон!
Ты чуть вошел, я вмиг узнала,
Вся обомлела, запылала
И в мыслях молвила: вот он!
Не правда ль? я тебя слыхала:
Ты говорил со мной в тиши,
Когда я бедным помогала
Или молитвой улаждала
Тоску волнуемой души?
И в это самое мгновенье
Не ты ли, милое виденье,
В прозрачной темноте мелькнул,
Приникнул тихо к изголовью?
Не ты ль, с отрадой и любовью,
Слова надежды мне шепнул?
Кто ты, мой ангел ли хранитель,
Или коварный искуситель:
Мои сомненья разреши.
Быть может, это все пустое,
Обман неопытной души!
И суждено совсем иное...
Но так и быть! Судьбу мою
Отныне я тебе вручаю,
Перед тобою слезы лью,
Твоей защиты умоляю...
Вообрази: я здесь одна,
Никто меня не понимает,
Рассудок мой изнемогает,
И молча гибнуть я должна.
Я жду тебя: единым взором
Надежды сердца оживи
Иль сон тяжелый перерви,
Увы, заслуженным укором!

Кончаю! Страшно перечесть...
Стыдом и страхом замираю...
Но мне порукой ваша честь,
И смело ей себя вверяю...

už drahý mi, když nezřený,
tvůj zrak mě mučil plameny,
tvůj hlas zněl v touhy rozeznění
– a nebyl to jen sen – jak zvon!
Jen vstoupil jsi, už jsem tě znala,
a strnula jsem, tvář mi vzplála,
hlas nitra řekl mi: Toť on!
Och ano... Já tě slýchávala,
tys tiše se mnou rozmlouval,
když chudákům jsem pomáhala,
i když jsem v prosbách klekávala
za zmatené své duše žal.
Zda tys to, přízraku můj milý,
se do světnice v oně chvíli
průzračnou nocí nesnel,
nepostál tiše nad pelestí?
A slova naděje a štěstí
zdas v útěchu mi nehlesl?
Kdo jsi? Můj anděl ochranitel?
Či úskočný můj pokušitel?
Vid', zbavíš mě mých zmatků těch!
Snad je to klam, jenž svými stíny
v mou nezkušenou duši leh!
A mně je souzen osud jiný...
Děj se co děj! Já osud svůj
dnes do rukou tvých svěřuji ti.
Modlím se k tobě. Při mně stůj,
mé slzy v dlaně tvé se rítí...
A uvaž: já zde sama jsem,
a nikdo mi tu rady nedá.
A musím zahynouti, běda,
i se svým němým úžasem.
I čekám tě. Přijď, vytoužený.
Buď lásku najevo mi dej,
či těžké sny mé zpřetrhej,
ať sihne mě trest zasloužený!

I končím! Hrůzno mi číst psaní...
Já studem, strachy umírám...
Však vím, že vaše čest mě chrání,
a směle svěřuji se vám...

než jsem tě znala, byls mi vším,
tvé oči uhranuly mým,
srdce mi zaznělo tvým hlasem
už dávno... nebyl to jen sen!
Vešels, já k tobě oči zdvihla,
a bleskem zasažená, zjihlá,
má duše řekla: tvoje jsem...
Nešeptávalo ticho tvými
přísliby do mých povzdechů,
když trpěla jsem s nešťastnými,
když v trpkém hoři dávaly mi
modlitby slastnou útěchu?
Přelude, zbožně vysnívaný,
nesvitlo v chvíli rozjímání
nad lůžkem tvoje světlo z tmy?
Nepostáls tiše vedle něho?
Neukolébál srdce něhou
tvůj šepot vroucně milostný?
Kdo vlastně jsi, můj anděl strážce,
či ďábel v archandělské masce:
jistotu dej mým pochybám.
Snad se mi všechno jenom nezdá...
A co když je to pouhý klam
a jinak určila má hvězda...
Tak staň se. Osud příštích dnů
tvé vůli svěřím odevzdaně,
v nejbolestnější hodinu
můj pláč tě snažně prosí: chraň mě...
Považ: jsem tady samotná,
nikdo tu pochopení nemá,
už jenom blouzním... ničí, nemá...
a přede mnou je černo... tma.
Čekám tě: jedním pohlednutím
naději v srdci vykřísni,
anebo zpřetrhej ty sny
odsudkem zaslouženě krutým!

Končím! Jak strach z té hanby snést...
Jak jsem to mohla napsat... já... vám...
Mám záštitu však: vaši čest,
a té se bez váhání vzdávám...

tvůj zrak v nich zářil líbezně,
tvůj hlas mé nitro rozezněl,
byls neznámý, a přec už milý...
To nebyl sen, ten nežije!
Jen vešel jsi, byl se mnou amen.
Já, nápůl mdloby, nápůl plamen,
si v duchu řekla: Tady je!
Což nepřišel jsi tichým hlasem
mnohokrát dřív mě oslovit,
když ubožákům pomohla jsem
nebo když modlitbami zase
jsem duši chtěla vrátit klid?
A právě v takovéhle chvíli
nebyls to ty, můj tolik milý,
kdo zjevil se mi v noční tmě,
kdo sklonil se mi nad pelestí,
kdo šeptal slova lásky, štěstí
a vdechl naději i mně?
Jsi anděl strážný, věrný přítel,
anebo zrádný pokušitel?
Tak učíš přítrž pochybám.
Třeba se duše marně vzpíná,
bláhově hýčká planý klam!
A vůle osudu je jiná...
Ne, co se stalo, jen ať je!
Osud ti svěřím, tvou se stanu.
Úpěnlivě a slzavě
u tebe prosím o ochranu.
Představ si, jak tu sama jsem.
Nikdo mě tady nepochopí,
má mysl smí jen oči sklopit
a hynout v smutku bezhlasém.
Čekám tě. Srdci naději
jediným pohledem dej znova,
anebo vyřkni tvrdá slova
a těžké sny spal raději!

Končím! A bojím se to číst...
Strach a s ním stud mé hrdlo dává...
Jste-li však vy svou ctí si jist,
já svěřím se jí bez obavy...